

ПЕТЯ ДУБАРОВА

СПАСИТЕЛ

chitanka.info

Търкулна се слънцето, алено и горящо като огнено гюле, и описа червена дъга по свода. Стъмваше се. Морна хлад появаше от долнините на планината. Аз вървах сред боровета, които забиваха островърхи корони в небесния купол. Достраша ме. В ръката ми тежеше кошница с малини. До мене крачеше верния Дунав. И двамата бяхме уморени. Цял ден тичахме из зелените горски поляни, радвахме се на цветя и птици...

Гората започна да оредява. За миг спрях и се огледах да не съм сбъркала посоката. Но тъкмо мислех да продължа, нещо странно привлече вниманието ми. Нечие лъскаво, люспесто тяло пълзеше пред мен. Две ситни, зловещи очи ме пробождаха с блясъка си. Змия! — светкавично премина през ума ми. Изпищях. Зад мен и встрани шумяха гъстите шубраци, сред които се виеше пътеката. А беше се стъмнило съвсем. Не можех да се върна назад. Отпред като преграда се виеше изпънатото змийско тяло. Заплаках от ужас. До мен сърцераздирателно лаеше Дунав. Той също беше ужасен. Змията плъзна към мен. В този съдбоносен за мен миг аз видях как Дунав, разбрал страшната опасност, се хвърли срещу лъскавото тяло. Чух как змията зловещо съска. В следващия миг аз тичах. Изненадана от нападението на Дунав, змията сигурно не бе усетила как прескочих огъващото ѝ се тяло. Силите ми спират. Задъхвам се. Завива ми се свят. Пред мен се завъртяха борове, ели и небе. Чувствувах как краката ми се подкосяват и... паднах, изтощена от ужаса и тичането. Когато ужасът и умората постепенно изчезнаха, аз сякаш се събудих от някакъв кошмарен сън. „Дунав!“ — бе първата ми дума. Но кучето не се обаждаше. Къде ли беше? Усетих как нещо сякаш полазва по гърба ми. Студ на талази ме накара да потреперя. И изведнъж запъхтян, с изплезен език, от гората дотича Дунав. „Дунав, кучето ми“ — извиках. Бях истински щастлива, че страшното е минало. Но защо ли той не лаеше? Вторачил неподвижно в мен черните си изразителни очи, Дунав сякаш трепереше. Олюля се. Лизна кротко и нежно ръката ми и като че заспа. И аз забелязах голяма подутина на крака му. Нещо ме блъсна. „Змията!!!“ Горещите ми сълзи намокрят муцунката на верния другар. Той е мъртъв...

02.04.1975 г.

Издание:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.